

Мистър Бингли си тръгна, а Елизабет усети как кръвта се покачва в главата ѝ. Никой в живота ѝ не я беше наранявал така. Законът на войната изискваше да отмъсти за честта си. Елизабет се пресегна към глезена си, опитвайки се да не привлича внимание. Тогава с ръка напипа камата, която бе скрита под роклята ѝ. Имаше намерение да проследи този горделив мистър Дарси и да пререже му гърлото.

Но едва що грабна дръжката на камата, цялата зала се изпълни от писъци, придружени от счупването на прозорци. Нахълтаха чудовища. Движенията им бяха тромави. Бяха облечени в черни размъкнати дрехи. Някои от тях носеха толкова дрипави мантии, че изглеждаха възмутително, други носеха такива мърляви костюми, че някой би заключил, че са направени от нещо между кал и засъхнала кръв. Плътта им беше в различни степени на разложение: по-скорошните мъртъвци бяха леко зелени и по-гъвкави, за разлика от тези, които бяха умрели по-отдавна – те бяха сиви и чупливи – езиците и очите им изразяваха копнеж, откакто са ритнали камбаната, а устните им бяха разтеглени в някаква вечна скелетна усмивка.

Няколко от гостите, който имаха злата участ да се намират прекалено близо до прозорците, бяха сграбчени и изядени наведнъж. От мястото, където се намираще Елизабет, можеше да види мисис Лонг, която се бореше да се освободи, докато в същото време две женски зомбита вече бяха откъснали парче от главата ѝ. Те ръфаха черепа ѝ като лешник и плюеха фонтани кръв, която бликаше чак до полилеите.

Гостите бягаха в различни посоки. Гласът на мистър Бенит се чу сред останалите: „Момичета! Пентаграмът на смъртта!“

Моментално Елизабет отиде при четирите си сестри Джейн, Мери, Катрин и Лидия в средата на дансинга. Всяка една от тях извади по една кама от глезена си и застана на крайчето на въображаема петолъчка. От центъра на залата те започнаха да пристъпват напред едновременно като с едната ръка всяка насочваше с острието на камата си, а другата ръка сдържаше сгънатата скромно на гърба си.

От ъгъла на стаята мистър Дарси наблюдаваше Елизабет и сестрите ѝ как настъпваха, обезглавявайки зомби след зомби, докато не умряха всички. В цяла Великобритания познаваше само една жена, която толкова умело боравеше с камата с такава грация и смъртоносна точност.

В момента, в който момичетата напреднаха до стените на залата, видяха последното зомби, проснато неподвижно на пода.

Като изключим нападението, вечерта мина приятно за цялото семейство. Мисис Бенит установи, че най-голямата ѝ дъщеря бе успяла да възхити компанията от Недърфийлд. Мистър Бингли беше танцувал с нея два пъти, а сестрите му я бяха удостоили с разговор. И Джейн като майка си бе радостна от

това, но бе по-сдържана. Елизабет виждаше, че сестра ѝ е доволна. Мери бе представена на мис Бингли като най-начетената девойка в околността; а Катрин и Лидия не останаха без кавалери за нито един танц, нещо, което все още им се струваше най-важното на един бал. Затова се прибраха в Лонгбърн, селото, в което живееха и чиито най-видни обитатели бяха в най-добро настроение.